

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

nimirum loquitur S. D. de amore efficaci, non inefficaci & simplicis complacentia, quem ad possibilia terminari dicimus. Imò sicut Adversarii concedunt nobiscum, scientiam simplicis intelligentia esse virtute & quasi in actu primo causam rerum, ita similiter nobiscum rectè dicent, amorem possibilem esse virtute, & quasi in actu primo effectivum: sicut enim efficax DEI voluntas est in actu secundo amor effectivus, in quantum vult & approbat actualem habitudinem rerum ad esse, ita inefficax DEI voluntas, & quam vocamus simplicis complacentia, est amor virtute, & in actu primo effectivus, in quantum approbat, & sibi complacet in habitudine possibili, quam res habent ad esse: sicut & ipse artifex, antequam decernat artificiosam formam in opus inducere, prius in ideato se concepto, & per ideam artis representato complacentiam habet. Non ideo tamen ista complacentia & amor possibilem erit actus liber in DEO, cum non fundetur in contingenti & libera, sed necessaria connexionem, quam habent possibilia cum Divinis ideis, omnipotentia, & bonitate.

§ II.

Solvuntur objectiones.

5. Dices tamen primò: S. D. hic a. 3. universa- liter ait, *alia à se DEVM non necessario, sed liberè velle*. Quod repetit I. cont. gent. à c. 81. & alibi. Resp. S. Doct. hic loqui de amore efficaci, non de amore simplicis complacentia.
6. Dices secundò: quælibet potentia non nisi ad rationem formalem sui objecti fertur necessario, necessitate quoad specificationem; sed res creatæ possibiles non pertinent ad objectum formale Divinae voluntatis: ergo. Resp. dist. maj. nisi sint aliqua necessario connexa cum illo specificativo, conc. si sunt connexa, nego. sed possibilia non pertinent ad objectum specificativum Divinae voluntatis, ut neque sint necessario connexa cum illo, nego, ut sint connexa, conc. min. & nego consequentiam.
7. Dices tertio: sequeretur, quòd Spiritus S. procederet ex amore creaturarum, quòd tamen communiter Theologi non admittunt in Tract. de SS. Trinit. Resp. tam parùm esse inconveniens, ut Spiritus S. procedat ex amore per modum simplicis complacentia ad creaturas terminato; quàm quòd Verbum procedat ex cognitione possibilem: imò hoc insinuat S. D. loco supra cit. Unde Theologi communiter de efficaci amore actualium creaturarum loquuntur, cum negant Spiritum S. ex illo per se procedere.
8. Dices quartò, Objectum finitum & inadæquatum non potest necessitare voluntatem infinitam; sed creaturæ possibiles tantùm sunt objectum inadæquatum & finitum: ergo non possunt necessitare Divinam voluntatem. Resp. objectum finitum & inadæquatum non potest voluntatem infinitam necessitare, necessitate objectiva, & pure ex parte sui proveniente, conc. subjectiva, & proveniente ex infinitate subjecti, nego. sicut enim ex infinita perfectione subjecti, & cognitionis Divinae provenit, ut quamvis possibilia ra-

tione sui non habeant infinitam scibilitatem, tamen necessario cognoscantur, quia nimirum necessario comprehendendo suam omnipotentiam, etiam necessario comprehendit DEUS omnium terminum connexum cum illa; ita etiam ex infinita perfectione subjecti & voluntatis Divinae provenit, ut necessario amando suam bonitatem & omnipotentiam, necessario amet terminos cum illa necessario connexos.

Dices quintò. Objectum intellectus juxta S. D. infra q. 82. a. 3. est simplicius & magis absolutum, quàm objectum voluntatis. h. e. interprete Caietano, objectum intellectus est quidditas rei sub conceptu quidditatis, voluntatis verò objectum est res prout existens: ergo possibile, quæ præcendunt ab ordine ad existentiam, possunt quidem esse objectum Divinae scientia; non autem voluntatis. Resp. objectum intellectus five verum esse magis absolutum, quàm sit objectum voluntatis, quia verum, quod est objectum intellectus, potest absolute concipi sine habitudine ad esse, ut fit in speculationibus Mathematicis, at verò objectum voluntatis aliquam requirit habitudinem ad esse. Nec tamen requiritur actualis habitudo; sed sufficit possibilis juxta dicta.

§ III.

Corollaria.

Colliges primò: Si objectum volitum formaliter spectetur, DEUM semper illud velle, quod est optimum: scilicet si spectetur materialiter, & contentivè. Formaliter spectatur volitum, prout subest motivo formali bonitatis Divinae, quæ semper est infinite perfecta. Materialiter spectatur, prout est in seipso: & sic certum est, unam creaturam esse alterà meliorem: imò optimam & perfectissimam produci non posse constare ex dictis de perfectione DEI.

Colliges secundò. Illas virtutes & actus voluntatis in DEO formaliter admittendos, quæ nullam dicunt imperfectionem. Unde primò est in DEO non tantùm amor, de quo diximus, sed est gaudium, delectatio & fruius, quia hoc dicit quietem voluntatis in objecto volito: sed hoc maxime locum habet in DEO, qui est sibi sufficientissimus. Secundò est in DEO Zelus juxta illud Ex. 24. *Ego sum Dominus DEVS tuus fortis Zelotes*. Nam Zelus secundum S. D. 1. 2. q. 23. a. 4. nil aliud importat, quàm intrinsecum amorem fortiter excludentem contra sibi contrarium: sed DEUS ita intrinsecè amat suam gloriam: ergo. Tertio est in DEO formaliter misericordia, quoad effectum sollevandi alienam miseriam, quia ut sic nullam dicit imperfectionem; non autem quantum ad motum appetitus sensitivi, qui est tristitia de malo alieno. Quarto est in DEO formaliter justitia distributiva quoad æquissimam distributionem juxta cuiusque accipientis proportionem & dignitatem: non autem secundum obligationem ortam ex jure recipientis. Et sic alia quoque virtutes & actus, quatenus ab imperfectione absolvi nequeunt, non sunt formaliter in DEO, uti Justitia commutativa, quæ supponit